

تاریخچه سلاح فلوره (۲)

نوشته: مالکوم فر - ۱۶/سپتامبر/۲۰۱۸ - لئون پول

ترجمه: عباسعلی فاریابی (۱۳۹۹/۳/۲۶)

شمشیرباز عزیز! حال وقت آن رسیده است که مقدار دیگری از تاریخچه شمشیربازی را در این وبلاگ داشته باشیم. بخش دوم تاریخچه تحول شمشیر فلوره، به طور دقیق توسط متخصص ما آقای مالکوم فر نگارش شده است. بنابراین، بیاید از جایی که رسیدیم دوباره شروع کنیم و به اواخر قرن ۱۹ برگردیم. سال ۱۸۹۶ که یک سال خاص و سرنوشت ساز برای فلوره مدرن بود.

در سال ۱۸۹۶ سه رویداد مهم کلیدی در تاریخ شمشیربازی اتفاق افتاد:

۱. قوانین مربوط به مسابقات غیرنظامی انگلیس برای نخستین بار توسط انجمن ژیمناستیک و شمشیربازی آماتور تهیه شد. این قوانین شامل همان مقررات پذیرفته شده توسط انجمن سلطنتی مسابقات می شد، به جز اینکه عرض پیست به ۶ فوت افزایش یافته بود. ضربه به منطقه بین گردن و باسن معتبر بود، ضمن اینکه در صورت پوشاندن هدف به وسیله ماسک یا بازو، ضربه قابل قبول بود. نوک شمشیر فلوره برای کمک به سرداور و داوران کمکی با رنگ آغشته شده می شد. و شمشیربازها باید خودشان ضربه های دریافت شده را اعلام می کردند. هر شمشیربازی که به طور عمدی دریافت یک ضربه را اعلام نمی کرد، برای هر تخلف یک امتیاز به ضرر او داده می شد.
۲. اولین بازی های مدرن المپیک با درج مسابقات فلوره و سابِر انگیزه چشمگیری به شمشیربازی به عنوان یک ورزش بخشید.
۳. بعداً در همان سال، نخستین رویداد بین المللی شمشیربازی در سه سلاح در پاریس برگزار شد، که در آن دو بخش جداگانه یکی برای آماتورها و یکی برای حرفه ای ها برگزار گردید. برنده هر رویداد ۱۰۰۰ فرانک دریافت کرد و به هر شرکت کننده نیز یک مدال برنز یادبود مسابقات اهدا شد.

اولین مسابقات قهرمانی فلوره انگلیس در سال ۱۸۹۸ برگزار شد و برنده این مسابقات در سال بعد، از شرکت در بازی های مقدماتی معاف بود و تنها در دور پول نهایی شرکت می کرد. اما در سال ۱۹۱۰ قهرمان مانند هر کس دیگری باید در کل رقابت ها شرکت می کرد.

هنگامی که انجمن شمشیربازی آماتور در سال ۱۹۰۱ تشکیل شد، مسابقات به صورت سه ضربه انجام می شد، اما چون در برخی از بازی های غیرمعارف گاهی اوقات بازیکنان می توانستند با چند ضربه شانس بر حریفان ماهر خود غلبه کنند، بنابراین، در سال ۱۹۰۵، سیستم امتیاز دهی به بالاترین تعداد ضربه کسب شده در مدت ۵ دقیقه، تغییر یافت، که در آن هم کیفیت بازی و هم آمار ضربه های به ثمر رسیده در نظر گرفته می شد. در پایان دور نهایی مسابقات قهرمانی فلوره آن سال بین رابرت مونتگومری و ادگار سلیگمن که هر دو در بازی های قبلی شکست نخورده بودند، امتیاز ۵-۴ به نفع سلیگمن شد، اما مونتگومری [شکل ۱] به دلیل سبک برتر خود برنده اعلام شد. اما در عمل، چون این سبک داوری بسیار متناقض بود، خیلی زود کنار گذاشته شد.

شکل ۱: رابرت مونتگومری

در اواخر دهه ۱۸۸۰ میلادی، هنگامی که شاهزاده ولز سه دختر خود را برای آموزش به باپتیست برترند فرستاد، شمشیربازی به یک سرگرمی قابل قبول برای زنان نیز تبدیل شد (شکل ۲).

شکل ۲: سالن آموزش شمشیربازی برترند ویژه بانوان

در طی ۱۰ سال خانم طویی لاوتر (شکل ۳) توانست همه حریف های خود را از جمله بسیاری از مردان را شکست دهد.

شکل ۳: خانم طویی لاوتر

اما او قبل از اینکه اولین مسابقات قهرمانی بانوان انگلیس در سال ۱۹۰۷ برگزار شود، که **میلیسنت هال** در بین ۳۷ شرکت کننده قهرمان شد (شکل ۴)، بازنشسته شده بود.

شکل ۴: خانم میلیسنت هال

تا اینکه در سال ۱۹۲۴ فلوره زنان در بازی های المپیک پذیرفته شد.

وزارت جنگ فرانسه به هدف کاربردی کردن بیشتر بازی فلوره، مقررات جدیدی را در سال ۱۹۰۸ وضع کرد که در آن هدف را (برای مردان) تا خطوط کشاله ران و قسمت بالای بازوی دست مسلح از شانه تا آرنج گسترش می داد. هنگامی که برگزارکنندگان بازی های المپیک ۱۹۱۲ قانون قدیمی هدف از بدن بین گردن و باسن را در بازی ها اعمال کردند، تیم فرانسه به نشانه اعتراض از بازی ها انصراف داد. حال زمان آن فرا رسیده بود که یک نهاد بین المللی مجموعه ای از قوانین را تنظیم کند که همه به آن پایبند باشند، لذت در سال ۱۹۱۳، FIE شکل گرفت. ویژگی های اصلی شمشیر فلوره تا به امروز رعایت شده است: تیغه ها نباید بیشتر از ۹۰۰ میلی متر باشند، قطر گارد نباید بیش از ۱۲۰ میلی متر و عمق آن باید بین ۳۰-۵۵ میلی متر و وزن کلی شمشیر نباید بیش از ۵۰۰ گرم باشد.

اگرچه بازوی دست مسلح بخشی از هدف معتبر در بازی های المپیک ۱۹۲۰ بود، اما این قانون سه سال بعد حذف شد، که برای **آلدو نادى** ستاره جوان ایتالیایی (شکل ۵) خیلی دیر شده بود. او که در معروف ترین مسابقه قرن بیستم در سال ۱۹۲۲ در برابر **لوسیان گاویدین** فرانسوی باخت بود (شکل ۶)، اعتراض های شدیدی داشت مبنی بر اینکه به چندین ضربه فرود آمده روی بازوی او امتیاز داده شده بود.

شکل ۵: آلدو نادى

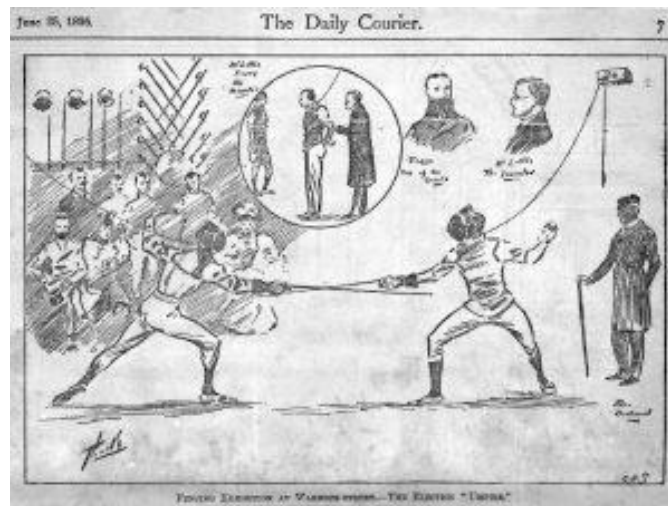

شکل ۶: لوسیان گاویدین حریف آلدو نادى

برای زنان، حد پایین هدف در یک خط کشیده شده بین قسمت بالای استخوان ران باقی ماند، و در سال ۱۹۳۸ FIE حکم داد که باید آن را با یک روبان سیاه مشخص کرد که روی ژاکت دوخته می شد. سرانجام در سال ۱۹۶۴ هدف زنان با هدف مردان یکسان شد.

برای بیش از ۲۰۰ سال انتخاب دسته بین دسته های فرانسوی و ایتالیایی انجام می شد. پس از یک دوره در قرن هیجدهم هنگامی که شمشیرهای فلوره با دسته های بیضی شکل که با شکل کوچک شمشیر هماهنگ بودند، بسته می شدند، فرانسوی ها شکل کاربردی تر مربع مستطیلی را معرفی کردند، که انگشت ها کنترل بیشتری روی تیغه داشت. در مقابل، ایتالیایی ها به دسته های کوتاه سبک شمشیر رپییر وفادار ماندند، که شامل یک میله ضربدری که دو انگشت روی آن قرار داده می شد تا کنترل قدرتمندی روی تیغه داشته باشند. سپس در قرن بیستم نیاز فیزیکی سبک جدید شمشیربازی ضرورت ساخت دسته هایی که قبضه محکم تری داشتند، به وجود آورد. یکی از اولین کسانی که با توجه به نیازهای خود یک دسته هفتیری را طراحی کرده بود، **ادوارد گاردیر** قهرمان فرانسه بود که در المپیک ۱۹۳۲ از آن استفاده کرد. محبوبیت این نوع دسته به زودی گسترش یافت و با معرفی فلوره الکتریکی طیف وسیعی از دسته های تپانچه ای در دسترس قرار گرفت.

آزمایش های فلوره الکتریکی از قرن ۱۹ آغاز شد. گفته می شود که **رابرت-هودین**، شعبده باز و شمشیرباز فرانسوی (۱۸۰۵-۱۸۷۱) قبل از مرگ خود یک جلیقه فلزی اختراع کرده بود که از طریق یک سیم به یک زنگ وصل می شد، و هنگام تماس نوک شمشیر به جلیقه زنگ به صدا در می آمد. وی امتیاز این اختراع را به دوست خود، **آگوستین کابوت** استاد شمشیربازی اهدا کرده بود، که در سال ۱۸۹۵ ثبت اختراع شد. یک دستگاه امتیاز دهی الکتریکی دیگری در سال ۱۸۸۵ در بلژیک ساخته شد، سپس در سال ۱۸۹۶، **میورهد لیتل** جراح انگلیسی یک دستگاه مشابهی را اختراع کرد. این دستگاه دیواری شامل یک سیم الکتریکی بود که به یک جلیقه بافته شده از الیاف مسی وصل می شد (شکل ۷).

شکل ۷: دستگاه الکتریکی داوری شمشیربازی

اما، اگرچه موفقیت این دستگاه ها نشان داده شد، رویت دو شمشیرباز در حال حرکت به بالا و پایین پیست در میان آن همه سیم، باعث ایجاد سردرگمی برای تماشاگران می شد و در نتیجه این سیستم ها به زودی اعتبار خود را از دست دادند.

در سال ۱۹۳۵ دستگاه آشنای قرقره و آپاره توسط یک سیستم مجارستانی در یک مسابقه فلوره بانوان در آلمان مورد آزمایش قرار گرفت. دو سال بعد، FIE اولین مسابقات بین المللی فلوره الکتریکی مردان را با استفاده از یک دستگاه ساخته شده توسط **سرجیو کارمینا**، مهندس ایتالیایی، در بروکسل برگزار کرد.

در سال ۱۹۳۸، **بلاد توسکن**، یک استاد شمشیربازی مجارستانی از دیترویت، یک سیستم هوشمند مبتکرانه ای که با باتری کار می کرد را ثبت کرد و آن را با همسرش جوآنا در لندن به نمایش گذاشت. یک سیم متصل به یک باتری از درون یک روکش شفاف از داخل گارد شمشیر می گذشت و در امتداد یک کانال برش داده شده داخل تیغه فلوره گذشته تا به نوک تیغه وصل می شد که نوک آن با فشار فرو می رفت.

شمشیربازها جلیقه هایی می پوشیدند که محدوده هدف مورد نظر را با یک لایه نازک از پارچه فلزی می پوشاند. هنگامی که تیغه به این پارچه برخورد می کرد، یک چراغ در داخل گارد روشن می شد تا نشان دهد چه کسی ضربه را زده است. اما اگر ضربه به خارج از هدف اصابت می کرد هیچ اتفاقی نمی افتاد. یک نمایشگر دیگر که شامل یک لامپ کوچک مینیاتوری بود به انتهای شمشیرهای فلوره نصب می شد به گونه ای که در صحنه های نمایش تاریک، تماشاچیان می توانستند حرکت های شمشیربازها را ردیابی کنند (شکل ۸). سپس با وقوع جنگ جهانی دوم جلوی این توسعه کاملاً گرفته شد.

شکل ۸: جوانا دتوسکن در حال نمایش یک شمشیر فلوره که از لامپ کم نور استفاده می کند.

پس از جنگ، یک پول بازی الکتریک (که در آن رنه پول انگلیسی برنده شد) همزمان با مسابقات قهرمانی جهان سال ۱۹۵۰ برگزار شد. سپس در سال ۱۹۵۵ از آن جایی که تجهیزات قابل اعتماد فلوره به اندازه کافی برای مسابقات جهانی در دسترس قرار گرفت، برای اولین بار مسابقات بصورت الکتریکی برگزار شد. با این حال، تیغه های این مسابقات حدود ۶۵ گرم سنگین تر از نمونه های غیر برقی بودند و در نتیجه عدم تعادل باعث می شد بسیاری از فلوریست ها با اکراه و به سختی با آنها کار کنند. اما شمشیربازهای خوب خیلی زود خود را با آن وفق دادند، از جمله کریستین دواوریولا فرانسوی، که هم در المپیک غیر الکتریک ۱۹۵۲ و هم در المپیک الکتریک سال ۱۹۵۶ موفق به کسب مدال طلا شد. در سال ۱۹۵۶ بود که جیلیان شین (شکل ۹) قهرمان گردید و به دنبال آن تنها مدال آور طلای المپیک انگلیس تاکنون نیز شد. در آن روزهای اولیه احساس می شد که داوران آنچنان تحت فشار قرار می گیرند که بیش از ۱۵ دقیقه قادر به کار با دستگاه نیستند.

شکل ۹: خانم جیلان شین

در مسابقات قهرمانی جهان سال ۱۹۵۵، روس ها اختراعی را نشان دادند که می توانست جایگزین دستگاه های فلوره الکتریک پر هزینه شود. نوک این شمشیر دارای یک استوانه توخالی فنردار بود که حاوی مقداری پنبه بود که قبل از هر بازی با محلولی از آب، رنگ قرمز و آمونیاک آغشته می شد. هنگامی که ضربه زده می شد، فشرده شدن فنر باعث ایجاد یک لکه قرمز روی لباس می شد، که لکه، بستگی به میزان آمونیاک

موجود در محلول، چند ثانیه بعد از بین می رفت. اما جدا از مشکلات به وجود آمده در هنگام پر کردن مرتب مخلوط، سیستم روی فلز کار نمی کرد و در نتیجه ضربه روی ماسک سیمی ثبت نمی شد. در نهایت این هم مانند سایر دستگاه های مبتکرانه ثبت ضربات دیگر که در ۲۵۰ سال گذشته توسعه یافته بود، به فراموشی سپرده شد.

اولین پوینت های الکتریکی شکل کندوی خاصی داشت که دارای لبه های افقی و عمودی برجسته بود، سپس در سال ۱۹۵۸ برجستگی های عمودی برداشته شد و در سال ۱۹۶۱ نوک مسطح با لبه های تیز معرفی شد. هفت سال بعد، نسخه جدید پوینت پیچی که امروزه آن را خوب می شناسیم استاندارد شد، اگرچه قطر آن در طول سال ها تغییر کرده است (شکل ۱۰).

شکل ۱۰: تغییر و تحول پوینت شمشیر فلوره الکتریک طی سال ها

اما تیغه ها همچنان شکسته می شدند، و گاهی اوقات با عواقب مهلکی نیز همراه بود. آنگاه در سال ۱۹۹۵ بود که فولاد ماراجین، که یک آلیاژ نیکل و آهن با استحکام بالا است، برای تیغه های فویل و اِپه معرفی شد، که نه تنها عمر آنها طولانی تر از تیغه های ساخته شده از فولاد معمولی بیشتر بود، بلکه همچنین احتمال شکستن آنها نیز کمتر بود، ضمن اینکه قبل از شکستن می شد آنها را صاف کرد یا کنار گذاشت.

تمام پیوندهای سیمی در شمشیربازی الکتریکی می توانند دچار نقص شوند و از زمانی که شرکت **ویلکینسون سوورد** آزمایش خود را با فرستنده های رادیویی در دهه ۱۹۵۰ آغاز کرد، سایر مهندسان برای ساختن یک سیستم امتیاز دهی بی سیم قابل اعتماد در تلاش بودند. یکی از این اختراعات های امیدوار کننده فرانسوی بود که در دهه ۱۹۶۰ عرضه شد، اما هرگز برای توسعه تجاری تأمین مالی نشد. تا اینکه در اواخر دهه ۱۹۹۰ یک شرکت اوکراینی، به نام **STM**، یک سیستم مطمئنی را معرفی کرد که در ابتدا تنها برای سابر بود. این سیستم اولین بار در مسابقات قهرمانی جهان در سال ۲۰۰۱ و در المپیک ۲۰۰۴ استفاده شد، سپس در مسابقات جهانی ۲۰۰۷ در مسابقات اِپه نیز بکار برده شد، و سرانجام در المپیک ۲۰۰۸ در فلوره نیز مورد استفاده واقع شد. و از آن زمان تاکنون در فینال های همه مسابقات مهم مورد استفاده قرار گرفته است. رقبا روی بدن خود یک تی شرت رسانا مخصوص می پوشند. ضربه، گیرنده ای که به کمر شمشیربازی وصل می شود را فعال می کند، و این خود باعث روشن شدن چراغ داخل ماسک می شود، ضمن اینکه سیگنال های آن به اسکوربورد سالن نیز منتقل می شود. ضمن اینکه یک سیستم رمزگذاری شده پیشرفته موجود در آن، مشکلات مداخله فرستنده های دیگر را نیز حل می کند (شکل ۱۱).

شکل ۱۱: مسابقات فلوره بی سیم قهرمانی جهانی سال ۲۰۱۱